

ÜDVÖZLET A VASKIRÁLYSÁGOKBAN!

Üdvözlünk egy olyan országban, ahol a mágia és a gépezetek egymásba mosódnak, és ahol a nemzetek ősi viszályokból eredő konfliktusokat vívnak, miközben kihasználják az éppen zajló ipari forradalom újításait. A Nyugat-Immoren szívében fekvő Vaskirályságok virágzó városait sötét vadonok választják el egymástól, amelyek vadállatoknak, vad törzseknek és veszélyes szektáknak adnak otthont. A túléléshez észre, erőre és talán egy töltött pisztolyra lesz szükséged – vagy kettőre.

A kultúra és a földrajz által megosztott népek sokszínűek, hozzáállásukat és hiedelmeiket a több ezer éves dicső és véres történelem alakította. Nem is olyan régen a területet leigázták az orgothok, a tengeren túlról érkező szörnyűséges betolakodók, akik a szolgaság sötét korszakába taszították Immorent. A szabadság kivívásához a mágikus hatalom és a technológiai találmányok felhasználására volt szükség. A Vaskirályságok most egymás ellen harcolnak a saját sorsuk feletti irányításért.

A terjedelmes városok évről évre nagyobbak lesznek, ahogy a vidéki területeken élő emberek felhagynak felmenőik munkájával, hogy a koromlepte nagyvárosokban boldoguljanak. A gőzerő megjelenése az élet minden területét forradalmasította. A füstöt okádó gyárak szennyezik a levegőt, az alkímiai hulladékot a csatornába ürítik, és rengetegen keresik a betevőt nyomorúságos körülmények között. Sok problémára az erőszak tűnik a legegyszerűbb megoldásnak. Ugyanakkor ezekben a városokban az okosok és bátrak számára végtelen sok lehetőség kínálkozik. Új szakmák és mesterségek jelentek meg, amelyek gőz- és óraműszerkezetű gépeket, gyárban kovácsolt árukat és őrdögi fegyvereket kínálnak azoknak, akik megengedhetik maguknak az ilyesmit.

A mechanika, a mágikus hatalom és a mérnöki tudományok kombinációja gyökeres változásokat eredményezett. Az egyik első és leglátványosabb mechanikai újítás a hatalmas hadigépek, a kolosszálisok voltak, amelyekkel Nyugat-Immoren lakói legyőzték az orgothokat. Ezeket a gépeket a kisebb, de intelligensebb és mozgékonyabb automaták váltották fel: a gőzgépek, amelyeket elsősorban munkára használtak. A gőzgépek árukat rakodnak hajókról és vonatokról, építkezéseken lehetetlenül nagy terheket mozgatnak, és fát vágnak vagy földet művelnek a civilizáció peremén. Amikor háborúra fegyverzik fel, akkor harci gépeknek nevezik őket, és néhányukon a valaha létrehozott legfejlettebb fegyverek találhatóak.

A természetfeletti kézzelfogható és rendszerint ellenséges dolog Nyugat-Immorenben. A halottidézők parancsára feltámadnak a halottak, hogy az élőket sanyargassák. Az istenek valóságosak, és legalább annyira félni, mint amennyire dicsérni kell őket, papjaik pedig átkokat és áldásokat egyaránt tudnak idézni. Egyesek szerint a mágia ajándéka inkább átok, mint áldás. A varázslóvá váló gyermekeknél vagy ifjainál magától jelentkezik, ők pedig nem mindig tudják kontrollálni ösztönösen irányított erőiket. Olykor boszorkányokként üldözik őket, hiszen a spirituális kérdések feletti hatalmat gyakorló menita és morrowita vallások papjai egyaránt elítélik őket. Mégis, azok az arkánusok, akik uralják a tehetségüket, és elismert rendekhez csatlakoznak, közösségük létfontosságú tagjaivá válnak. Minden nemzet hadserege szívesen hasznosítja az ilyen tehetségeket, különösen azt a néhányat, akik a csatamágus képességgel rendelkeznek, amely lehetővé teszi, hogy kommunikáljanak a harci gépek mesterséges elméjével.

Bár a Vaskirályságokat az emberek uralják, a határaikon belül más fajok is élnek. A trollfajzatok, ogrunok és gobberok alkalmazkodtak a városi élethez, és elismert testőrökké, katonákká, alkimistákká és mechanikusokká válhatnak. A Rhul törpéi megőrizték saját nemzetüket, de szabadon kereskednek az emberi királyságokkal, és gyakori látványosságnak számítanak az emberlakta területeken. Esetenként egzotikus ritkaságként találkozhattunk a rejtélyes célokat követő ioszi vagy nyss-elfekkel.

A legdélebbi Vaskirályság Cygnar, amely a Corvisi Egyezmények után a leggazdagabb nemzetté vált, szorgalmas városairól és nyersanyagokban gazdag, de ellenségektől szorongatott földjeiről ismert. Cygnar büszkélkedhet a terület történelmének legnagyobb elméivel. Ez a nemzet a technológiai újításairól híres, ugyanakkor a domináns Morrowita Egyház bástyája is.

A Khador Birodalom a fagyos északi földek hatalmas területét foglalja el. Polgárai szívósak, elszántak és büszké a köztük lévő összetartásra. Khador éppoly szívesen foglalkozik az iparral, mint a hadviseléssel, és lakói azon fáradoznak, hogy használhatóvá azokat az erőforrásokat, amelyeket ezekből a kemény vidékekből elő tudnak kaparni. Megvannak a maguk nagy feltalálói, és innen érkezett Immorenbe a gőzgép és a vasút.

A nyugati Ord királyságnak sajátos kultúrája van. Erős haditengereszetével és rendíthetetlen katonáival kiérdemelte szomszédai tiszteletét, ám nagy szegénységet is megélt. Ez a ködös lápok, mocsarak és sziklás szántóföldek birodalma. Az ordi nép a dalban, a szerencsejátékban és a sörben lel szórakozásra, és nem az élet igazságtalanságain mereng. Ord különleges szerepet tölt be semleges nemzetként, amely zsoldosok és kalózok menedékhelyévé vált.

A központi fekvésű, korábban Llaelként ismert terület jelenleg khadori megszállás alatt áll, és menita fanatikuskok küzdenek érte. A szorongatott llaeli ellenállás továbbra is harcol, de sok llaeli hiábavalónak látja ezt. A régióban uralkodó káosz megnehezíti az életet, miközben jövedelmező lehetőségeket teremt zsoldosok, kémek, misszionáriusok és bárki számára, aki ért a fegyverekhez, a mérnöki munkához vagy a csempészethez.

A Menoth Protektorátus a legújabb Vaskirályság. Ez a teokratikus állam több mint egy évszázaddal ezelőtt, a cygnari polgárháború során keletkezett egy vallási szakadás eredményeként. A protektorátus, amely egykor a cygnari törvényeknek engedelmeskedett, kikiáltotta függetlenségét, és erőszakos kereszties hadjáratot indított mindazok ellen, akik nem hajlandóak Menothhoz, az Ember Teremtőjéhez imádkozni. A papjai vallásuk szigorú értelmezésével tartják kordában a lakosságot.

Rhul és Ios nem emberi nemzetei közvetlenül az emberek országai mellett fekszenek, míg nyugatra, a Merediuson túl található Cryx Rémálm-birodalma, egy szigetbirodalom, amelyet a Sárkányatya, Toruk ural. Az olyan kiterjedt vadonok, mint a Csomók, a Töviserdő, a Vérkő-határvidék és a Sárkánykigyófal-hegység, számtalan vad veszélyt rejtenek magukban.

Azoknak, akik boldogulni akarnak a Vaskirályságokban, jól fel kell fegyverkezniük, és össze kell fogniuk olyanokkal, akikben megvan a bátorság és a kitartás a kalandkereséshez. Számtalan út vezet a hírnévhez és a szerencséhez, de ugyanennyi a halálhoz és a pusztuláshoz is. Rád melyik sors vár?

A SZÉLMENTES
PUSZTASÁG

KHARDIK-
TENGER

EZER LÉLEK
TENGERE

MEREDIUS

A SÍRÓ TENGER

KHADOR

RHUL

IOS

LLAEL

ORD

CYGNAR

**VÉRKŐ-
HATÁRVIDÉK**

**MENOTH
PROTEKTORÁTUS**

CRYX

NYUGAT-IMMOREN

★ FŐVÁROSOK ★ VÁROSOK

A TÖRTÉNELMI KORSZAKOK IDŐVONALA

AZ ŐSTÖRTÉNETI KORSZAK

- kb. i. e. 10 000. Az elf törzsek Kelet-Immorenben egyesülnek, és létrehozzák a Lyoss Birodalmat.
- kb. i. e. 8500-8200. A korok viszállya a törpék között, Ghord benépesül.
- kb. i. e. 7500. Megalapítják Rhult, a Kőurak és a Száz Ház Tanácsának vezetésével.
- kb. i. e. 6500-6000. Az igaz törvény szentírását megtalálják Icthierben, Cinot vezeti az első menita civilizációt.
- kb. i. e. 4250. Megkezdődik a Világok Hídjának felépítése Lyossban.
- kb. i. e. 4000. A Világok Hídja felrobbanásakor bekövetkezik a kataklizma: Lyoss elpusztul és Icthiert elhagyják.
- kb. i. e. 3900. A hallytyr által vezetett lyossi menekültek megalapítják Iost.

A HADVEZÉREK KORSZAKA

- kb. i. e. 3500. Morrdh megalapítása
- kb. i. e. 2800. Thrace-i Valent megalapítja Calaciát
- kb. i. e. 2200. Golivant papkirály kiűzi a molgurokat a Sárkánykigyófalból
- kb. i. e. 2170. Khardovic papkirály megalapítja Khardot
- kb. i. e. 2050. Calaciát átnevezik Caspiává

AZ EZER VÁROS KORSZAKA

- i. e. 1930-1894. Az istenségekké felemelkedett ikerpár, Morrow és Thamar élete
- i. e. 1850-1612. Midar és Thuria megalapítása
- i. e. 1500-1421. Morrdh széthullása és a Khardik Birodalom megalapítása
- i. e. 1370-1073. Tordor és Rynyr megalapítása.
- kb. i. e. 1000. A sárkányivadéka elűzi a szárazföldről Torukot; Cryx megalapítása
- i. e. 840. A mennyei udvar elhagyja Iost, és viszszatér a Veldbe

AZ ORGOTH MEGSZÁLLÁS KORSZAKA

- kb. i. e. 600. Orgoth feketehajók kezdenek partot érni Nyugat-Immorenben, és megkezdik a hódítást
- i. e. 433. Az orgothok korlátlan hatalmat gyakorolnak az emberi királyságok felett Nyugat-Immorenben
- kb. i. e. 150. Thamar a mágia ajándékát adományozza az emberiségnek.
- i. e. 140. A Hasadás a legtöbb iosai papot megőrjíti

i. e. 137-67.

Az emberi varázslói tevékenység kezdete; Sebastian Kerwin csatlakozik az Eskü Köréhez

i. e. 34.

Scyrah egyedül tér vissza az istenek közül Shyrrbe

i. u. 1.

A Vastársaság lázadást hirdet az orgothok ellen

i. u. 26.

Az Arany Olvasztótégely Rendje feltalálja a tűzfegyvereket

i. u. 86-160.

Leryn, Rorschik és Korsk felszabadul és csatlakozik Caspiához a Vasszövetségben

i. u. 191-201.

Megépülnek az első kolosszálisok; az orgothok elkezdik a Bosszúállást; az orgothokat legyőzik

A VASKIRÁLYSÁGOK KORSZAKA

i. u. 202.

A Corvisi Egyezmények meghatározzák Cygnar, Khador, Llael és Ord határait

i. u. 241.

A gőzgépek feltalálása

i. u. 247-267.

Az első és a második trollfajzat háború; a kolosszális háború; a harci gépek feltalálása

i. u. 283.

Cyrius felfedezése

i. u. 293-313.

A morrowita Cygnar államvallása lesz; határháború

i. u. 390.

Örökmétely elpusztítja Issyrah-t; Örökmétely vereséget szenved

i. u. 482-484.

A cygnari polgárháború következtében létrejön a Menoth Protektorátus.

i. u. 510-511.

Az első töviserdei háború Khador és Cygnar között

A MODERN KORSZAK

i. u. 546.

A jobbagyság eltörlése Khadorban

i. u. 579.

Cygnar királya, IV. Vinter Raelthorne létrehozza az inkvizíciót

i. u. 581.

Ios lezárja a határait a kívülállók előtt

i. u. 584-588.

Scharde-invázió Cryx és Cygnar területén

i. u. 594.

Oroszlános hatalomátvitel Cygnarban: IV. Vinter megbukik, és helyére Leto király lép

i. u. 603.

IV. Vinter megtámadja Corvist egy skorne sereg élén

i. u. 604-605.

A Ilaeli háború végén Khador irányítja Nyugat-Llaelt

i. u. 606-607.

A Caspia és Sul közötti háború; Voyle hierarcha halála

i. u. 608.

A jelenlegi év

ÉLET A VASKIRÁLYSÁGOKBAN

Az élet a Vaskirályságokban ellentmondásokkal teli. A munkások és kereskedők nemzedékek óta gyakorolják régi mesterségüket, de mindezt egy ipari forradalom kellős közepén teszik. Ugyanazokhoz az istenekhez imádkoznak, akiket családjaik évszázadok óta imádnak, de hagyományaikat próbára teszi a gyorsan változó világ. A mechanika csodái – a technológia és a mágia egyesülése – egyre inkább mindennaposá válnak egyes városokban, de a civilizáció falaitól távol élő lakosság még mindig a vadállatoktól és a vademberektől tart. Az I. u. 608-as évben a Vaskirályságok nemzeti pengeélen táncolnak: az egyik oldalon az értelem kora által lehetővé tett csodák, a másikon pedig a totális háború szakadéka áll.

A VASKIRÁLYSÁGOK

A Vaskirályságok nemzeti alkotják a nyugat-immoreni emberi birodalmakat. Ezek azok a különféle királyságok, amelyek határait eredetileg az orgothok elleni lázadás után aláírt Corvisi Egyezményekben határozták meg. Ezek a határok az évszázadok során jelentősen megváltoztak, és a jelenlegi háborúk közül több is a folyamatos területi viták következménye. L. u. 608-ban a Vaskirályságok egy pillanatnyi nyugalmi időszakban járnak, amelyben hatalmas harcok dúlnak, amikor nemzetek rombolnak le nemzeteket, másokat pedig a szakadék szélére taszítanak.

Ezekben a bizonytalan időkben Nyugat-Immoren népei teszik a dolgukat, amennyire csak tudják, gyárakban és farmokon dolgoznak, és remélik, hogy a háború szele nem söpri el otthonaikat és megélhetésüket. Remek lehetőség kínálkozik azok számára, akik hajlandók kardot ragadni nemzetük vagy elveik védelmében, vagy egyszerűen csak az érmék és a kalandok hajsolásáért.

CYGNAR

A Vaskirályságok egyik nagyhatalmát, Cygnar déli nemzetét belülről és kívülről is ellenségek fenyegetik. Olyan király irányítja, akit a legtöbbben igazságosnak tartanak, és ez a leggyorsabban korszerűsödő állam Nyugat-Immorenben. Népe büszke a szabadságára és a lehetőségeire, és Caen legragyogóbb elméi közé tartoznak.

Tisztában vannak azzal, hogy a térségben sokaknál jobb élet-színvonalat élveznek, és azok érthető módon irigylik a jólétüket. Még az alsóbb osztályok is jobban élnek Cygnarban, mint máshol, köszönhetően a mechanika terén elért fejlődésnek és a jelenlegi uralkodó alatt bevezetett, a munkaügyi gyakorlatokat megreformáló törvényeknek.

Cygnar az egész Vaskirályságokban jól ismert ipari és kereskedelmi központtá vált. A bőséges erőforrásokkal, hosszú partvonalal, sokszínű földrajzzal és polgársággal, valamint számos más adottsággal megáldott országot népe néha a „Vaskirályságok ékköveként” emlegeti. Kék-arany lobogóján Cygnar címerállata, a félreismerhetetlen Hattyú látható. A Hattyú a Cygnar Lázadás

végén történt egyesítéséig vezethető vissza, amelyet a Corvisi Egyezmények során tettek hivatalossá, és a déli népek összefogásának szimbólumaként választották. Egyúttal eme új nemzet fényes jövőjét is jelképezi, amelynek népe a közös hitükre és bátorságukra támaszkodva szállt szembe az orgothokkal, és kovácsolta meg azokat a fegyvereket, amelyek végül legyőzték a zsarnokokat.

Általában Cygnar az a nemzet, amely a leginkább befogadja a kívülállókat és egyéb fajokat – a legtöbb esetben az emberek mellett a gobbereket, trollfajzatokat, törpéket és ogrunokat is szívesen fogadják. Földjét számos hűbéres hercegség és tartomány között osztották fel, de Cygnar legnagyobb erejét a városai jelentik. A nemzet nyüzsgő fővárosát, Caspiát a Falak Városának nevezik az azt körülvevő és különböző kerületein átívelő tornyos erődítmények után. Caspia falai olyan masszívak és ősiek, hogy egész lakónegyedek és főútvonalak húzódnak meg bennük. Több mint egymillió polgár él és dolgozik e falak labirintusában.

Caspia a tengeri, közúti és vasúti kereskedelem csomópontja, és egyben Nyugat-Immoren egyik legrégebbi városa. Egyaránt otthonul szolgál Cygnar trónjának és a Sancteumnak, a városon belüli független városnak, amely a morrowita vallás székhelye. Cygnart eredetileg meniták alapították, és Caspia még most is számos lenyűgöző templomát őrzi a Teremtőnek. A polgárháború, amely a fővárost kettéosztotta Caspia és Sul ikervárosaira, azt eredményezte, hogy a legtöbb déli menita a Menoth Protektorátusba költözött, aminek következtében Cygnar ma túlnyomórészt morrowita. Bár a nemzet nagyon is megéri a Protektorátus keresztes hadjáratainak terhét, a korona továbbra is a vallási tolerancia híve, és csekély számú menita kisebbsége Golivant és Cinot papkirályokig visszanyúló örökséggel büszkélkedhet.

Cygnar városai a legmodernebbek közé tartoznak Nyugat-Immorenben, népe pedig a legműveltebbek közé. A legtöbb cygnari város stabil infrastruktúrával rendelkezik, megbízható vízvezetékekkel, jól karbantartott utakkal, valamint a korrupció elleni küzdelmet és a létfontosságú ipar és közegészségügy támogatását elősegítő intézkedésekkel. Csak a városok legszegényebb negyedei mocskosak, és a Morrowita Egyház képviselői még ott is igyekeznek segíteni a valóban nincsteleneken. Cygnar híres a sikeres kézművesek, kereskedők, mechanikai újítók és tudósok alkotta jelentős középosztályáról, és a szegények és a tehetősek közötti távolság kevésbé hangsúlyos, mint más népek esetében.

Az északnyugatra fekvő Ceryl az ország második legnagyobb városa, amely egykor az ősi Thuria királyság szíve volt. Ma már hajózási központ, amely az északi flottának ad otthont, és híres arkánusainak képességeiről és tudásáról. Északkeleten, két nagy folyó összefolyásánál fekszik Corvis, ahol a folyami hajók állandó forgalma halad át a nyüzsgő dokkokon, többszintes épületek között, amelyek lassan belesüllyednek a sáros talajba. Messze délen fekszik Mercir, egy olyan város, amelyet csak hajóval lehet könnyen megközelíteni. Ebben a viszonylagos elszigeteltségben

alakult ki Mercir sajátos kultúrája, beleértve a trollfajzatok átlagosnál nagyobb népességét, akiket néha olcsó munkaerőként használnak ki. A nyugaton fekvő Magaskaput a Törött-part védelmezőjének tekintik. A Sárkánykígyófal-hegységben található magaslatairól hatalmas gőzmeghajtású daruk emelik ki a hajókat a vízből, hogy megvédjék azokat a cryxi kalóztól. Ezek a városok és a többi nagyobb cygnari város mind pezsgő központok, amelyek a bonyolult helyi politika közepette létfontosságú termelőmunkát végeznek. Közülük sokan az ipar és a tudományos fejlődés úttörői, valamint számos tekintélyes egyetemmel is büszkélkedhetnek. A jóléttel azonban együtt járnak a veszélyek is, és minden egyes városban és nagyobb településen akadnak olyan bűnszervezetek, amelyek igyekeznek kihasználni minden kínálózó lehetőséget.

A buja termőföldekkel rendelkező, civilizált cygnari vidéket számos megszelídítetlen terület tagolja, köztük a kiterjedt Sárkánykígyófal-hegység, a Csomók és a Fenn-mocsár. Bár az ország számos országutat és vasútvonalat tart fenn, ezek a vad területek továbbra is ellenségesek, kegyetlen emberek, vad trollfajzat krielek és mindenféle ragadozó vadállatok népesítik be őket. A nagyobb városok közötti utazás kockázatos lehet, az időnként feltűnő katonai őrzőjáratok és a túlhajszolt útfelügyelők csak a főutakat és a vasútvonalakat képesek megvédeni.

Az elmúlt néhány évben a cygnariak szemtanúi lehettek llaeli szövetségeseik bukásának, a betolakodó Khador Birodalom miatt Töviserdő északi erdősegeinek elvesztésének, és a Protektorátussal folytatott nyílt háború okozta évekig tartó zűrzavarnak a fővárosukban és a szomszédos Sulban. Cygnar továbbra is baráti viszonyban van az ordi néppel, ám annak uralkodója vonakodott hivatalos szövetségre lépni, és okos tárgyalásokkal jelentős engedményeket kért még a legvonakodóbb és legkisebb katonai segítségért is.

Cygnar királya, Leto Raelthorne igazságos és leleményes uralkodó hírében áll, aki okosan kormányzott egy rendkívül nehéz időszakban. Leto, aki távol áll gyűlölt bátyjától, Vinter Raelthorne-től, magához ragadta a koronát, és felszabadította Cygnart a zsarnokság alól. Annak ellenére azonban, hogy több ellenséggel szemben is szilárdan helytállt, Leto király támogatottsága megcsappant az évek óta tartó viszályok és számos jelentős – bár vitathatatlanul elkerülhetetlen – vereség miatt. Bár sok katonai szakértő ragaszkodik ahhoz, hogy egyetlen uralkodó vagy hadvezér sem tudott volna jobban teljesíteni ugyanilyen körülmények között, Llael és a Töviserdő elvesztése, valamint a trollfajzatok zavargásai jelentős lökést adtak Leto ellenzőinek, különösen Cygnar északi részén. Sok hűséges támogatóját megtartotta, de egyre élesebbek azok a hangok, amelyek szerint túlságosan határozatlan volt az ország háború során.

Caspia és Sul közelmúltbeli összecsapásai jól mutatják Cygnar bizonytalan helyzetét. Az ellenségeskedés a llaeli háború alatt kezdődött, amikor Cygnar csapatai a határon túl harcoltak Khador ellen, a Protektorátus erői pedig ostrom alá vették Caspia keleti kapuit. Az ostrom ugyan nem járt sikerrel, de megtorlást követelt, és a cygnari sereg végül áttörte Sul falait. Betörésük költségesnek és hosszadalmasnak bizonyult, és mindkét oldalon ezrek életét emésztette fel. Végül a Protektorátus visszafoglalta Sult, majd ellentámadást hajtott végre Caspia utcáin, és úgy tűnt, a konfliktus elnyelheti az egész várost, és veszélyeztetheti

a palotát is. A katasztrófát csak hajszál híján sikerült elhárítani egy hosszú csata végén, amelyben még maga a király is fegyvert ragadott. A küzdelem végül akkor fejeződött be, amikor Cygnar egyik csatamágus-parancsnoka lecsapott a Protektorátus hierarchájára. A megtört morálú sul-meniták visszavonultak, és a két város közti feszült ellenségeskedés azóta is szünetel. Mindkét városban hatalmas helyőrségek várakoznak arra, hogy a legkisebb provokációra folytassák a konfliktust.

E fenyegetések ellenére Cygnar védelme megfelelő. Legnagyobb erőssége sokak szerint a korszerű mechanika; a mágia és a tudomány ötvözésében ennek az országnak nincs párja. Fejlett technológiáját mi sem bizonyítja jobban, mint különleges katonai erői, például a legendás Viharpengék és a fegyvermágusok. De még az élvonalbeli gyalogság is kiváló minőségű puskákat és egyéb harci eszközöket használ, és a valaha tervezett legfejlettebb harci gépek mellett harcol. Cygnar fennmaradásának kulcsa az a képesség volt, amellyel katonai erőforrásait meg tudta osztani seregei között. Mindegyik önállóan működik, és különböző fenyegetésekkel száll szembe, az egyik északon, a másik keleten, a harmadik pedig délnyugaton, és mindezt a kisebb Negyedik Hadsereg tartalékosai támogatják. Hasonlóképpen a Királyi Haditengerészet is megosztotta flottáit a hadszínterek között. Cygnar hadiflottája páratlan technológiai erővel rendelkezik, és kulcsfontosságúvá vált a tenger felől érkező betörések megakadályozásában.

Úgy tűnik, a háború a cygnari technológiai fejlődés tempóját éppoly gyorsan változtatja meg, mint ahogyan a lakosságét is. Öntödéi több fegyvert, harci gépet, alkímiai összetevőt és a háborús erőfeszítéseket támogató anyagokat állítanak elő, és az árut és ritka anyagokat jelenleg a királyság egész területén a hadsereg számára porciózzák. Mégis a katonái szívében megőrzött cygnari szellemiség a nemzet valódi ereje. Cygnar népe vérben ázik, de nem hajol meg. Minden cygnari ismer legalább egy barátot vagy családtagot, aki a háború miatt halt meg, de még az elmúlt évek hatalmas veszteségei ellenére is sok polgár lelkesen ragad fegyvert a korona és a haza védelmében. Nagyon is hajlandóak és készek megvédeni magukat és szeretett királyságukat azoktól, akik eltipornák a szabadság elveit és mindazt, amit Cygnar képvisel.

A KHADOR BIRODALOM

Khador a nagy kiterjedésű területek, termékeny síkságok, impozáns hegyek és sűrű erdők földje. Népe egy ősi civilizáció rendíthetetlen örököse, amely egykor északot uralta. Ez a múlt mindig ott van a khadoriak tudatában, hiszen minden nemzedék a legendás lovasfejedelmekről szóló történeteket idézi fel újra és újra. Ezek az ádáz hadvezérek összefogtak, meghódították a gyengébb törzseket, és létrehozták a büszke Khardik Birodalmat.

Egyesek szerint a birodalom sosem bukott el igazán, egyszerűen csak átvészelt egy sötét korszakot, amíg fel nem emelkedett és a modern khadori nemzetté nem fejlődött. L. u. 606-ban, a nagyszabású katonai hódítások által megerősödve Khador uralkodója kikiáltotta magát Ayn Vanar császárnővé, és a khadori királyságból Khador Birodalom lett, ezen ősi örökség folytatásaként.

Az anyaföld a Vaskirályságok hajnala óta megvetéssel tekintett szomszédaira; a khadoriak sosem érezték, hogy kárpótolták volna őket az orgothok okozta szenvedéseikért. A Corvisi Egyezmények idején Cygnar, Ord és Llael mind olyan területeket követelt magának, amelyek egykor a Khardik Birodalomhoz tartoztak, és ezt a keserű pirulát a khard népnek a Megszállás évszázadai alatt elszenvedett szenvedéseikkel párosulva kellett lenyelniük. Nem kellett sokáig várni arra, hogy a büszke khadoriak újra rendezni próbálják ezeket a határokat. Az évszázadok során Khador számos kísérletet tett arra, hogy kiterjessze határait. Khador uralkodói újra és újra szükségét érezték a régi birodalom újjáalakításának, a határokat a határháborúkban elesettek vérével mosva el.

A khadoriak császárnőjüket, XI. Ayn Vanart tekintik nemzetük megszemélyesítőjének, és Pervichyi Rodinovnának, az anyaföld „legfőbb leányának” nevezik. Llael meghódítása nemzedékek vágyait váltotta valóra, és ez a siker csak növelte a császárné bátorságát. Eme uralkodó számára a jelenleg zajló háború az imperializmusnál, a nemzetépítésnél is több: a megnyilvánuló sors kifejeződése. Jog szerint a khard nemzetnek kellene uralkodnia a Vaskirályságokon, és ő bármilyen szükséges eszközt kész bevetni Khador uralmának kiterjesztésére. Seregei délre vonultak, és lerombolták Northguard hatalmas cygnari erődjét, és ezzel együtt Töviserdő erdősegeinek egészét is magukénak követelték. Miután a Fekete-folyó északi partjánál újarajzolták Khador déli határát, a Főparancsnokság és légioi pihenőt tartanak, hogy rendezzék soraikat a következő hadjáratuk előtt.

Az elmúlt évszázadok során az anyaföld nagy lépéseket tett az ipari nagyhatalommá való újjáalakulás felé, hogy felvegye a versenyt riválisaival. Az ellenőrizetlen gépesített növekedés eredményeként a legtöbb khadori város a füst és korom szüntelen árnyékában fekszik. Khador ipari forradalma egyre növekvő kínokkal sújtotta polgárait, de a kayazy kereskedőhercegeknek és a többi királyi támogatóknak esze ágában sincs engedni a totális fölényre irányuló céljukból. Bár néhány nemesi család azon tűnődik, hogy megéri-e feláldozni az ősi hagyományokat a modern kor jutalmáért, de az iparosodás szorítása immár az egész birodalmat átfogja.

A khadoriak szorgalmas munkások, akik buzgón szentelik véruket és verejtéküket az életformájuknak. A hazafiasság a természetükben rejlik, és a szolgálat a tisztelet jele. Khador az első, a vallás és a nemzetiség csak utána következik. Bár a polgárok élesen megoszlanak a morrowita és a menita vallás között, félretették ősi vallási viszályokat az anyaföld hívó szava kedvéért. A khadori menita őshit tagjai ugyanúgy gyakorolják vallásukat, mint a régi lovasfejedelmek tették, és az arisztokrata családok közül sokan hívó követőik. Ám a Hírnök közelmúltbeli megjelenése a Protektorátusban veszélyezteti ezt a közösséget, mivel több tízezer polgár döntött úgy, hogy követi hívását, és csatlakozik a Protektorátus kereszties hadjárataihoz, és lehet, hogy még többen fogják követni.

Khador gőzgépeit az anyaföld kintartásra és nyers erőre összpontosító jellegének megfelelően építik, és a vasútja sok büszkeség forrása. A valaha a távoli erdeikben és hegyekben elszigetelt etnikai közösségekből álló nép a nemzeti érzelmek hullámain felemelkedő birodalommá alakult át. Fővárosa, Korsk ugyanolyan lenyűgöző, mint bármelyik déli város a maga hatalmas gyáraival, felsőoktatási intézményeivel és dicsőséges székesegyházaival.

Khador népe nem élvezheti olyan mértékben a modern kor vívmányait, mint déli szomszédai, és ez a tény tovább szítja a birodalomról szőtt álmaikat. A legtöbb khadori még mindig szakképzetlen munkásként dolgozik, bár évről évre többen csatlakoznak a mesteremberek táborához, és az északi nagyvárosok a khadori Mechanikusok Gyűlésének oly szakszerű és újító ágainak adnak otthont, amelyek felveszik a versenyt bármelyik cygnari megfelelőjükkel.

Khadorban minden felnőtt férfi számára kötelező a katonai szolgálat, és a nőket ugyanúgy befogadják, noha nem kényszerítik őket. Több polgár választja a katonai pályát, mint más népeknél, és a katonai képzettséget az élet minden területén megbecsülik. Még a politikai hatalommal rendelkezők is teljesítették szolgálati idejüket, ami osztályhatárokon átnyúló, tartós kötelekeket teremtett. A khadoriak közül csak kevesen próbálják kijátszani a katonai szolgálatot, általában azok, akik Korsk és más nagyvárosok bűnbandái között élnek.

A FELOSZTOTT LLAEL

Llael, az elbukott és szétszakadt nemzet pusztulása I. u. 604 telén kezdődött, amikor egy villámtámadás során Khador lerohanta, ami teljesen váratlanul érte a népet és cygnari szövetségeseiket. Hét hónappal később a llaeli háború az egykori főváros, Merywyn kapitulációjával ért véget. Ez teljesen megváltoztatta a nemzet életét, és négy hosszú évnyi zűrzavarba és a folyamatosan változó országukhoz történő igazodásra készítette a nemzetet, mivel azt külföldi hatalmak megszállták, meghódították és számtalanszor harcba szálltak érte. A nép többsége nem kívánt a Vaskirályságok harcra kész seregei által vívott legnagyobb konfliktusok házigazdájává válni, és kétségbeesetten vágyott valamiféle visszatérésre a normalitáshoz, még akkor is, ha ez idegen zászlók és urak elfogadásával jár. A hazafias, makacs vagy elkeseredett és feldühödött emberek kisebbsége nem hajlandó feladni a llaeli álmod, és tovább harcol, ezzel ők alkotják a llaeli ellenállás magját, melynek küzdelmei hétről hétre egyre kétségbeesettebbé válnak. Jelenleg az egykori Nyugat-Llael egyre inkább beletörődik a helyzetébe, és megkezdte az újjáépítést. Az umbreai származású polgárok jelentős része némileg bizakodva tekint az új korszakra, mivel valaha kettészakított népük újra egyesült a nyugati érvonalakkal. Kelet-Llaelben található az Ellenállás több menedéke is, de ott egyre inkább a Menoth Protektorátus Északi Kereszties Hadjárata és annak vallási fanatizmusa dominál.

Valójában Llael már jóval azelőtt bukott állammá vált, hogy a khadoriak bevonultak volna a közös határon. Az utolsó erős llaeli király majdnem tíz évvel e háború kitörése előtt hunyt el öregkorában, és halála a llaeli nemeseket az önpusztító szervezkedések és politika örületébe taszította. Ennek része volt a korábbi király valamennyi örökösének megöletése, valamint számos párbaj és bérgyilkosság, amelyek tovább ritkították a nemesség soraikat. A hatalmat Deyar Glabryn főminiszter vette át, aki korrupt és öncélú vezetőnek bizonyult, aki inkább a saját zsebet akarta megtölteni, mintsem a nemzetét kormányozni. A kicsi és rosszul

finanszírozott llaeli hadsereg létszámát tovább csökkentette a zsoldosszerződések kedvéért, valamint a cygnari támogatástól is túlságosan függővé vált. A cygnari hadsereg rengeteg életet áldozott arra, hogy lelassítsa a khadoriak feltartóztathatatlan előrenyomulását, de végül kénytelen volt visszavonulni, hogy Cygnar saját határait védje. Általános vélekedés szerint Glabryn összejátszott a khadoriakkal, és ezzel meggyengítette a nemzetet.

A támadás előtt Llael az udvari intrikák és a ravasz pénzemberek menedékhelyeként tett szert több száz éves hírnévre. Llael intenzív politikai alkudozással őrizte meg függetlenségét. Bevétele a vámok beszédéből származott, amit a nyugat-immoreni nagyhatalmak közötti központi fekvése tett lehetővé. A Cygnar és Rhul közti kereskedelmi útvonal közepén fekvő térség jelentős stratégiai jelentőséggel bír. Ez egyszerre volt áldás és átok, ami békeidőben megtöltötte a llaeli zsebeket, de a Corvisi Egyezmények aláírása óta folyamatosan magára vonta Khador sóvárgó tekintetét.

A közelmúltbeli zűrzavar ellenére a túlélő polgárok többsége egyszerűen igyekszik a lehető legjobban boldogulni, és gondoskodni családjá szükségleteiről. A khadori uralom alatt eltöltött közel négy év után a legtöbben megbékéltek azzal, hogy a Khador Birodalom részei. Életük, hasonlóan a korábban Cygnarban és Ordiban élőkhöz, bizonyos tekintetben javult a khadoriak hatékony irányítása alatt.

A khadori befektetéseknek hála, a térségben számos lehetőség nyílt meg, többek között a vasútvonalak meghosszabbításával kapcsolatos munkákkal, valamint a jelentős hadiiparral, különösen a fővárosban, Merywynben és a nyugati nagyvárosban, Laedryben. Kétségtelen, hogy a khadoriak fejlesztették az ország infrastruktúráját. Ám a khadoriakkal szembeni ellenszenv továbbra is megmaradt, különösen Llael azon részein, amelyek leginkább megsínylelték a háborút. Az invázió halálos áldozatainak száma továbbra is ismeretlen. Folyóköz felgyújtásának és más háborús borzalmaknak a történetei még mindig elevenen élnek a királyságokban. Néhány évnél több idő kell ahhoz, hogy ezek az események feledésbe merüljenek.

Mind Merywynben, mind Laedryben történt némi változás a rynek és az umbreaiak között. Miközben sok llaeli umbreai büszke volt nemzetére, egyúttal a társadalom periferiájára is szorultak, és a katonai szolgálat volt az egyetlen reményük a felemelkedésre. A legbuzgóbbak közül sokan meghaltak, amikor az otthonuk megmentéséért harcoltak. A megmaradtak pedig még emlékeznek a tisztelet hiányára, amelyet a rynektől elszenvedtek. Az umbreai szellemiség újjáéledése söpört végig a térségen, és az umbreaiak egyre inkább hatalmi és befolyásos pozíciókat szereznek, miközben a rynek próbálnak a kegyeikért küzdeni. Különösen az umbreaiak élete javult az új vezetés alatt, még ha a térség változatlanul zűrzavaros is.

Llael olyan természeti erőforrásokkal is rendelkezik, amelyek évszázadokon át lehetővé tették, hogy a nagyobb szomszédaival is felvegye a versenyt, különösen jelentős szénkészlete, valamint az északi hegyekben és főleg Rynyr környékén a robbanópor előállításához szükséges ásványi anyagok nagy mennyisége révén. Mivel a földeket a nemesség birtokolta, Llael felsőbb osztályai a szén- és robbanópor használatát gyarapították vagyonukat, miközben a munkát a nép szegényei végezték. Az osztályok közötti

A LLAELI ELLENÁLLÁS

Az élet nehéz az ellenállók között; kevés az élelem, és az embernek állandóan mozgásban kell lennie. Azokat a llaelieket, akikről kiderül, hogy bárhogyan is támogatják az Ellenállást, még ha tudtán kívül biztosít is élelmet vagy menedéket, a khadoriak kivégzik. Rhydden az utolsó város, amely az Ellenállás kezén van, és amely egy nyugodt bortermelelő városból megerősített táborhelyé alakult át. A máshol lévő ügynököknek Merywyn és Laedry kétes biztonságú menedékházaival és földalatti barlangjaival kell beérniük.

A llaeli Ellenállás jelenleg átalakulóban van, de továbbra is szenvedélyesen elkötelezett az ügyük mellett, talán éppen azért, mert Llael visszaszerzésének álma egyre valószínűtlenebbé válik. A hangsúlyt Rhyddenben az ott összegyűlt polgárok azonnali szükségleteinek kielégítésére helyezik, biztosítva megmaradásukat a kétségbeesítő körülmények között. Az Ellenállás célja Rhyddenen kívül a khadori bürokrácia megzavarása és a hadsereg lehetőségeihez mért zaklatása lett, és nem a hagyományos katonai sikerek elérése. Az Ellenállás túlélő vezetői hosszú évek tapasztalatával rendelkeznek a nehéz, túlerővel és fegyverhiánnyal súlyosbított csaták megvívásában; néhányuk a llaeli hadsereg egykori tagja, vagy olyan megbecsült csoportokban töltött be fontos pozíciót, mint az Ametiszt Rózsa Rendje, ahová azok a fegyvermágusok tartoznak, akik már régóta Llael királyainak szentelték magukat. E veterán parancsnokok egy egészen másfajta háborúra képzik ki a harcosok következő generációját, olyanra, amelyet sikátorokban és kis csoportokban vívnak, amelyek igyekeznek elkerülni a lebukást, ahogy lecsapnak ellenségeikre, és khadori vérben fizettetik meg a megszállás árát.

Az Ellenállás finanszírozása is megváltozott. A pénzügyi támogatás nagy része egy magukat Előkelő Szövetségként azonosító csoporttól származott, egykori llaeli nemesektől, akik úgy érezték, hogy a korábbi miniszterelnök elárulta őket. E nemesek közül sokan, akik most száműzetésben élnek Cygnarban vagy Ordiban, még mindig hajlandóak támogatni az odahaza harcolókat, de mivel saját helyzetük megváltozott, az általuk biztosított pénzüsszegek is csökkentek. Az Ellenállás egyre inkább alternatív támogatási forrásokra támaszkodik, többek között zsoldosként értékesítik szolgálataikat, és a lakóhelyüket elhagyni kényszerült llaeliek körében keltetik rokszenvet az ügyük iránt. Az Ellenállás számára mindenhol adományt gyűjtenek, ahol egykori llaeliek telepedtek le, különösen Cygnarban, Corvis közelében és bizonyos ordi városokban, mint például Ötujj, Berck és Tarna. Mind a zsoldosszerződések teljesítése, mind a pénzszerzés kényszere – néha megkérdőjelezhetően törvényes eszközökkel – gyakran teszi szükségessé, hogy az Ellenállás ügynökei különböző veszélyes küldetésekre induljanak más országokba.

egyenlőtlenségek Llaelben csakugyan jobban megmutatkoztak, mint bárhol máshol a királyságokban, mégis naponta több ezer munkás érkezett ide egész Nyugat-Immorenből, hogy a bányákban dolgozzon. Kevés dolog változott, kivéve, hogy ma már khadori munkások dolgoznak az egykori llaeli polgárok mellett, és fáradságos munkájuk gyümölcse nem a ryn arisztokrácia, hanem a kayazy iparosok asztalára tesz ételt.

Bár a llaeli Ellenállás és a khadori megszállók között még mindig fellángolnak a harcok, a sul-menita Északi Keresztes Hadjárat érkezésével az ország központi konfliktusa megváltozott. Technikaik az Ellenállás szövetségeseiként az Északi Keresztes Hadjárat hatalmas területeket foglalt le a llaeli földekből a Menoth Protektorátus számára. Új frontvonalak rajzolódtak ki a térséget meghódító khadoriak és a sul-meniták között, amelynek fő válsztóvonalát a Fekete-folyó jelenti.

Kelet-Llael Fekete-folyón túli része van jelenleg is a legnagyobb káoszban, a déli részét még mindig tartják a llaeli Ellenállás legelszántabb vezetői, az északi Leryn városa és környéke pedig az Északi Keresztes Hadjárat markában van. A kényszerű szövetségek közötti kapcsolat azután vált feszültté, hogy a Protektorátus bevonult Lerynbe, és világossá vált, hogy a menitákat jobban érdekli a térryerés és a llaeli polgárok megtérítése, mint a khadoriak kiűzése. Az itt élő nem menita hitűek közül sokan kezdtek azon tűnődni, hogy talán jobb lett volna az életük a khadoriak uralma alatt. Másokban az elmúlt évek nehézségeinek hatására újra felébredt a vallásosság, és megváltásért, csodákért, isteni beavatkozásért vagy kegyelemért imádkoznak. A térségben mind a morrowita, mind a menita vallás erősödik, és egyes llaeliek nem megszállókat vagy hódítókat, hanem megmentőket látnak az Északi Keresztes Hadjáratban.

A térség másik jelentős hatalma Rhul fenyegető jelenléte északon. Még a Khador Birodalom is tiszteli Rhul katonai erejét, és tisztában vannak a térségen keresztül zajló, létfontosságú kereskedelem miatti helyi érdekeltségeikkel. Sok déli rhuli nem örül a Khador Birodalomnak és térhódításainak – számos, a llaeli városokban élő és dolgozó rhuli polgár esett áldozatul a háborúnak –, ám végső soron a kereskedelem fenntartása az elsődleges céljuk. Rhul ugyanúgy kereskedik a Khador Birodalommal, mint más nemzetekkel, ezért eddig nem volt hajlandó állást foglalni.

Dacára a Llaelen áthaladó Fekete-folyó feletti khadori ellenőrzésnek, a rhuli szállítmányok utat találnak Cygnarba és Ordba is. Bizonyos fokú khadori bűnrészesség valószínűnek tűnik, még ha csak kenőpénzek formájában is. A rhuli érdekcsoportok költségei nem lényegesen nagyobbak, mint amilyenek a háború kitörése előtt voltak; az egykor a llaeli nemeseknek és kereskedőknek fizetett elképesztő vámokért járó érmeiket most egyszerűen kenőpénzekre és csempészekre költik.

A lappangó viszályok miatt a térségben élni lényegesen kevésbé vonzó, de a bátrak és ambiciózusok számára lehetőségeket is kínál. Ez különösen igaz a zsoldosokra, mivel a fegyveres és képzett embereket kereső ügyfeleknek se szeri, se száma. Akár a kapzsiság, akár a helyiek iránti rokonszenv motiválta őket, a felbérelhető harcosok özönlöttek a régióba, és számos különböző üzleti és szolgáltatási lehetőség nyílt meg előttük. A helyiek lenézhetik ezt a háborús nyereszkesedésnek tartott munkát, de védelmi célokból rá is szorulhatnak a bérbe vehető fegyveresekre.

ORD

Ord királysága a ködbe burkolózó mocsarak, dimbes-dombos fennsíkok és sziklás partok földje. Északon és keleten az éhes Khador Birodalom, délen pedig a hatalmas Cygnar határolja, ám Ord ügyes diplomáciával, szívós katonákkal és egy olyan haditengerészettel

tartja fenn függetlenségét, amely a Meredius összes flottájával szemben megállja a helyét.

Az ordi nép két erős királyság, Thuria és Tordor leszármazottai, és a lakosság büszke erre. Egyesek figyelmét az ősi dicsőségről szóló történetek segítenek elterelni nehéz életükről, mivel ebben az országban a szegénység igen elterjedt, és a gazdagok és a szegények között éles szakadék húzódik. A tordoriak vannak túlsúlyban a felsőbb osztályokban, és különösen északon élnek sokan, ahol a legtermékenyebb és legvirágzóbb földeket birtokolják és irányítják. A gazdagabb tordoriak közül sokan állattenyésztéssel szereztek vagyont; a térség híres szarvasmarháiról, kecskéiről, juhairól és loviról. A thuriaiak, akik délen vannak többségben, sokkal ritkábbak a hatalmasok csarnokaiban; még azok a családok is, amelyek hatalomra jutottak, többnyire alárendelődnek tordori társaiknak. Azok a thuriaiak, akik sikert értek el, csak ésszel és kemény munkával boldogulhattak.

Az ország kikötői adnak otthont Nyugat-Immoren legjobb tengerészeinek és dokkmunkásainak. Az ordi halászok és tengerészek a nyugati partvidék egészen jelentős ellenőrzést gyakorolnak a tengeri kereskedelmi útvonalak felett. Bár néhány ordi kikötő kalózparadicsom és tolvajbarlang, de a kereskedők a Vaskirályságok minden részéből hoznak be árut, így még a leghitványabb városokba is megéri elutazni. Ord legnagyobb városa és legvirágzóbb kereskedelmi központja Berck, ahol a kereskedőházak vezetői irányítják a városi politikát. Bár ez a város sötét bűnözői réteggel rendelkezik, Ord tisztességes oldalának tartják, és itt van a híres ordi Haditengerészet központja is.

Ugyanilyen fontos és sokkal sötétebb hírnévvel bír Ötujj, amit „a megtévesztés kikötőjének” is neveznek, egy számos szigeten elterülő város a Sárkánynyelv-folyó torkolatánál. Ötujj városa a bűnözésből – ideértve a csempészetet, a szerencsejátékokat és a kényszerítést – csinált iparágat. Az itteni, látszólag törvénytelen közeg, valamint Ord semlegessége a külhoni háborúkban vonzóvá teszi Ötujjat a zsoldostársaságok számára, és olyan helyként vált ismertté, ahol bármit meg lehet venni. Bármennyire is veszélyes, az Ötujj által nyújtott egyedülálló lehetőségek sokak számára felülmúlják a kockázatokat.

Ord Nyugat-Immoren legszegényebb királysága. A több száz lapból kitermelt tőzegen kívül Ordnak kevés természeti kincse van, az egyetlen jelentős exportcikke az állatállománya. A Merin melletti folyóparton található szénlelőhelyek gazdagnak számítanak, de csak a főváros és az északi Midfast városának szükségleteit elégítik ki. A szárazföld belsejében lakók inkább a földművelés, az állattenyésztés, illetve a tőzeg- vagy gyapjúkereskedelem irányába hajlanak.

A sziklás hegyekhez és mocsaras lápvidékhez hasonlóan Ord népe is zord, viharvert és nehezen megszelídíthető. Többnyire egyszerű emberek, akik a dokkmunkával, hajóépítéssel vagy

földműveléssel töltött mindennapi életükről különféle sportok és szerencsejátékok segítségével igyekeznek elterelni a figyelmet. A gazdagnak születettek nagy birtokokon élnek magasan a síkságok felett. Mindkét társadalmi réteg áldozatául eshet a számos útonálló, akik a királyok kiirtásukra tett erőfeszítései ellenére is gyötrik a nemzetet.

Noha Ord elsősorban haditengerészetéről híres, hadserege számtalan határ menti háborúban vívott ki magának tiszteletet. Az ordi hadseregnek a történelem során számos khadori támogatást sikerült visszavernie rémesen korszerűtlen fegyverzete és viszonylag kis létszáma ellenére. Katonái hagyományosan jól képzettek és bátrak, de az országnak nincs elegendő gazdasági ereje ahhoz, hogy felszerelje őket a Vaskirályságok többi hadseregében már elterjedt, fejlett gépi eszközökkel. Ord védelmének jelentős részét a Khadort és Ord belterületét elválasztó, tucatnyi erőddel és várral megerősített, csipkézett hegyekből álló zord határ biztosítja. A Töviserdő közelmúltbeli khadori megszállása veszélyeztette ezt, ami arra készítette az ordi hadsereget, hogy fokozza a toborzásokat és lázas építkezésekbe kezdjen a keleti határ mentén.

Ord királya, II. Baird Cathor, akit az emberek „Baird”-ként emlegetnek, de a háta mögött néha „bandita király”-nak neveznek, ravasz politikai manőverekre támaszkodik, hogy biztosítsa királysága túlélését. Egyesek szerint kevésbé hízelgő becenevét legalább annyira érdemelte ki kétes társai, mint a magas adók miatt panaszkodó várurak átkai miatt. Bár egyszerű élvhajásznak mutatja magát, bebizonyította, hogy a királyságok egyik legravaszabb és legjobban informált uralkodója, és kiterjedt kémhálózattal rendelkezik. A háború kitörése óta gondosan fenntartja országa semlegességét, miközben megpróbálja kijátszani a többi nemzetet egymás ellen. Bár Ord az évszázadok során többször is megszenvedte Khador támadásait, és Baird szimpátiája Cygnar felé húz, túlságosan gyakorlatias ahhoz, hogy ne használja ki azokat a lehetőségeket, amelyekkel gazdagíthatja küszködő királyságát.

Az utóbbi időben az efféle lehetőségek megadták az esélyt Ord-nak, hogy jelentősebb hatalommá váljon. Az egyetlen olyan királyságként, amely még nem vesz részt aktívan a háborúban, Ord előnyös helyzetben van. Llael bukása után sok menekült – köztük olyanok is, akik értékes képességekkel rendelkeztek – keresett menedéket Midfastban és Merinben. Ez vezetett ahhoz, hogy az Arany Olvasztótégely Szabad Rendje Midfastba tette át székhelyét, és magával hozta az alkímiai szakismeretek gazdagságát, valamint a messze földön élő tagjaiktól származó jelentős

bevételeket. Most, hogy Llael elesett, Cygnar igyekszik megszilárdítani szövetségét a királysággal, és az ordi trón felismerte, hogy e szövetség értéke megnőtt Cygnar számára. Így a cygnari Fegyvertár és az ordi Haditengerészet között már történt is némi szolgáltatás- és mechanikacsere, Baird király második fiának vezetésével, egy kiváló tengerésztiszttel, aki felkarolta a királyság katonai eszközeinek modernizálását.

A Töviserdő Khador általi elcsatolása váratlan fordulathoz vezetett, amikor a cygnari Fellig városa Northguard eleste után elszakadt az ország többi részétől. Az ordi hadsereggel együttműködő zsoldosok fel tudták szabadítani a várost a khadori ostrom alól, így Fellig immár ordi birtokba került, és az ordi hadsereg szilárd északkeleti bástyája lett. Cygnar királya, Leto úgy döntött, ennyiben hagyja a dolgot, legalábbis amíg a népe vissza nem tudja foglalni a Töviserdőt. Jelenleg jobb, ha Fellig ordi kézen van, mintha Khadorhoz kerülne. A város lakói különös helyzetben vannak, mivel a várost büszke morridánok lakják, akik változatlanul szenvedélyesen hűségesek Cygnarhoz; a legtöbb lakos hálás Ord-nak, ugyanakkor ingerlékenyvé válnak, ha arról beszélnek,

A MATEU-HÁZ

Amennyiben létezik Ordban olyan csoport, amely vetekszik a trón tekintélyével, az a nagy hatalmú Mateu család, amelyről úgy tartják, hogy gyakorlatilag Nyugat-Immoren összes jelentősebb pénzügyi ügyletében benne van a keze. A családot több mint ötven éve Izabella Mateu várnagy vezeti, akit könyörtelen zsarnokként ismernek, hiszen semmitől sem riad vissza, hogy növelje háza hatalmát és befolyását. Amikor a vagyon nem elég céljai eléréséhez, állítólag szívesen nyúl a zsaroláshoz, sőt, akár a gyilkossághoz is.

Ordban a Mateu Kereskedőház a legbefolyásosabb. Székhelye a legnagyobb városban, Berckben található, de befolyása számos ordi és khadori kikötővárosra is kiterjed. A nagy hatalmú család egyetlen riválisa a hatalmas Merciri Szövetség, és az utóbbi években a két csoport közti ellentét több nemzetre kiterjedő, véres árnyékháborúvá fajult.

A ház romlott hírnevét tovább erősíti régóta tartó versengése a Cathorokkal, Ord jelenlegi királyi dinasztiájával. L. u. 381 és 421 között egy Mateu ült a trónon, aki merénylet révén szerezte meg a koronát, majd a hóhér fejszéje által vesztette el azt. Sok ordi várúr meggyőződése, hogy a Mateu-ház nemcsak a Merciri Szövetség, hanem a Cathorok megdöntésére is törekszik.

hogy a város nem Cygnarhoz tartozik. Mindazonáltal az ordiak beözönlése – beleértve a friss katonákat is – áldás volt, és a város jelenleg az új identitását próbálja megtalálni.

Khador eddig ódzkodott attól, hogy tesztelje az ordi határokat. Mint Khador egyetlen külső kereskedelmi forrását, a kayazyk meg akarják őrizni Ordot piacként. Akárcsak a hullámok, amelyekből a királyság megélhetésének nagy része származik, Ord jövője is napról napra változik, és vezetői és királya a politika és az intrikák zavaros tengerébe vetik ki hálójukat, hogy lássák, miféle adományokat tudnak kiemelni a mélységből.

A MENOTh PROTEKTORÁTUS

A Vaskirályságként ismert nemzetek legújabbikát nem a Lázadás tüzeiben kovácsolták, és nem a Corvisi Egyezményekben határozták meg, hanem a polgárháború és a vallási viszály szülte. Sok szempontból különleges, leginkább amiatt, hogy szigorú teokrácia, amelyet Menoth Templomának vaskeze és figyelő szeme irányít. A vallás és a kormányzat kéz a kézben jár a Menoth Protektorátusban; a vallásos hit és a Teremtő tisztelete a mindennapi élet részét képezi még a legtudatlanabb munkások körében is. Bár a Protektorátus nem minden polgára egyformán vallásos vagy fanatikus, a me-

nita papok mindenütt jelen lévő befolyása alól nincs kibúvó, ők felügyelik a nemzet kormányát, rendőrségét, bírait és hóhérait. A lelkes hívők az emberiség igaz vallásának utolsó bástyájaként tekintenek magukra, míg körös-körül az eretnekség és az istenkáromlás végtelen példáit látják. Országuk és hitük elválaszthatatlan egymástól, és jelenleg a történelem egy kulcsfontosságú pillanatának részesei, amelyben összehívtak egy nagy keresztes hadjáratot, hogy az eltévelyedetteket visszatereljék a nyájba.

A Protektorátus kompromisszumos megoldásként jött létre a cygnari polgárháború végén, az l. u. 484-ben tartott béketárgyalások során, és történelme nagy részében a cygnari hatalom alá rendelődt. A cygnari korona a korai években előnyösnek tartotta, hogy a sul-meniták önmagukat kormányozzák. A Protektorátus népének csak annyit szabtak meg, hogy továbbra is adózzanak a trónnak, és ne állítsanak fel állandó hadsereget. Végül még ezek az enyhe korlátozások is elsikkadtak, és az elmúlt évtizedekben a Protektorátus egyre inkább független államként működött. A helyzet a llaeli háború idején csúcsosodott ki, amikor a Protektorátus támadásokat indított Cygnar ellen, és a két állam megszakította minden fennálló kapcsolatát.

Az elmúlt évszázadban a Protektorátusban sajátos kultúra alakult ki, amelynek központi eleme a szigorú kasztalapú teokrácia. Bár a menita papok szeretik szerepüket az ősi hiedelmek kiterjesztésének tekinteni, teokráciájuk egyedülállóan modern találmány, és a szent szövegek számos újraértelmezését tartalmazza. E nép vezetői fanatikusabbak, mint a közelmúlt menitái, ugyanakkor gyakorlatiasak, ha az olyan fejlesztések hasznosításáról van szó, mint a mechanika. A Protektorátus a polgárai életének minden területét szabályozó, rendkívül szigorú törvényeiről híres. A Protektorátus fallal körülvett városaiban és erődtemplomaiban Menoth akarata az emberiséget vezérlő törvény, amelyet mindenek felett tisztelnek és kérdés vagy tétovázás nélkül követnek.

Az elmúlt évtizedekben Cygnar súlyosan megadóztatta a Protektorátust, ami táplálta az ellenségeskedés tüzét. Bosszúból a teokrácia megtiltotta a cygnari érmék használatát a határain belül. Az idelátogató kereskedőknek és utazóknak túlságosan magas árfolyamon kellett átváltaniuk érméiket a Protektorátus pénznemére, vagy azt kockáztatták, hogy törvénytelen ügyletekbe bocsátkoznak. Amikor a teokrácia olyanokkal egyezkedett, akik nem fogadták el a valutájukat, a bányáiból származó csiszolatlan gyémántokkal fizetett – a cygnariak legnagyobb meglepetésére, akik a földet terméketlennek és nyersanyagoktól mentesnek véelve átengedték.

A cygnari polgárháborúnak véget vető, l. u. 484-ben kötött megállapodás ellenére a sul-meniták a cygnari koronát és a morrowita hit követőit Menoth ellenségeinek tekintik. A sul-meniták úgy vélik, hogy a morrowita vallás elbitorolta a Teremtő jogos pozícióját, így szerezve befolyást Nyugat-Immoren túlnyomó része felett. Mivel ilyen mély és alapvető nézeteltérések állnak fenn a morrowita életszemlélettel szemben, ezért e konfliktus kiújulása talán elkerülhetetlen volt. Ez a vélekedés egyre inkább meggyökeresedett a sul-meniták körében Ravonel hierarcha uralma óta, aki a Protektorátus kialakulóban lévő állandó hadseregének kezdeti kialakulását felügyelte. Ravonel munkáját utódja, Voyle hierarcha vitte tovább, aki tovább bővítette a menita hadigépezetet, és odáig ment, hogy kijelentette, a polgárháború sosem ért véget, csupán elhúzódó tűzszünetről van szó.

A viszonylagos függetlenségét lehetővé tevő egyezmények értelmében a Protektorátusnak tilos volt hadsereget felállítania, ám ez a törvény hatástalannak bizonyult. A visgothok ugyan a nyilvánosság előtt beleegyeztek Cygnar békefeltételeibe, de titokban folytatták a katonák kiképzését és a fegyverkészletek elrejtését. Amikor a cygnari méltóságok kérdéseket tettek fel a Protektorátus egyre nyilvánvalóbb fegyverkezése kapcsán, az állandó erőket azzal az ürüggyel indokolták, hogy a szent helyeket meg kell védeniük a „vad bennszülöttektől”.

A sul-meniták csakugyan fegyveres konfliktusba keveredtek a Fekete-folyótól keletre élő helyi idrián törzsekkel. A Menoth által a modern korszakban tett egyik első és leglátványosabb csoda során a legnagyobb idrián várost I. u. 504-ben hatalmas földrengetés rázta meg, éppen akkor, amikor a menita kereszties hadakkal harcoltak. A sul-menita seregek sértetlenek maradtak, míg az ellenálló idriánok ezreit elnyelte a föld, és lerombolta otthonaikat. Menoth hatalmának ez a kinyilatkoztatása végül sokkal több életet mentett meg, mint amennyit elvett, mivel a helyi idriánok többsége azonnal megadta magát, áttért Menoth imádatára, csatlakozott az új nemzethez, és végül a lakosság jelentős részévé vált. A megtért idriánok és suliak (a hajdani caspiaiak) keveredéséből alakult ki a Protektorátus gazdag kultúrája, amely idővel számos idrián szokást átvett. Az esemény azonban nem vetett véget az idriánok ellenállásának a Protektorátus terjeszkedésével szemben, és a távolabbi törzsek továbbra sem voltak hajlandóak feladni hitüket, így ezrével szálltak harcba és haltak meg a következő évtizedekben. E viharos múlt ellenére az idriánok a teokrácia létfontosságú részévé váltak, és a templom harcos rendjeinek körében különösen nagyra értékelik őket hűségük, fegyelmük és küzdőképességük miatt.

Földrajzilag a Protektorátusnak ugyan nincsenek termékeny termőföldjei, sem pedig fakitermeléshez szükséges erdői, ám számos más erőforrással rendelkezik. A modern bányászati technikákkal gazdag vasércet fedeztek fel az Imertől keletre fekvő hegyekben. Számos kiváló minőségű kőbányát vájtak ki ebben a térségben, amelyek a főváros és Imer bővítését, valamint más nagyszerű építmények, például az északon található Ítéltorony felépítését táplálják. A Protektorátus zord vadonja gazdag gyémántterekkel van megáldva, és a vidék nyersolajban is gazdagnak bizonyult, amelyet Menoth dühévé lehet finomítani: egy rendkívül gyúlékony anyaggá, amely létfontosságú lett az ország védelmében. A legnagyobb áldást kétségtelenül maguk az idriánok jelentették, a nép, amely növelte a sul-meniták létszámát, és magukkal hozták a harcászati ismereteket, a munkához szükséges létszámot és a felvett hitük iránti szenvedélyes elkötelezettséget.

A Protektorátus évtizedeken át titokban halmozott fel fegyvereket, fizetett le ellenőröket, és gyűjtötte össze erejét. Ebben beletartozott a gőzgépek gyártása és továbbfejlesztése is, állítólag munkaeszközként, de valójában háborús fegyverként. A harci gépek bevezetése volt az egyik első olyan gyakorlatias engedmény, amelyet a Visgothok Zsinata a Protektorátus kezdeti szakaszában elfogadott. A menita hit vallási alapelvei régóta helytelenítették minden olyan mágiát, amelyet nem a menita papok imáin keresztül idéztek elő, beleértve a mechanika által lehetővé tett találmányokat is. A cygnari polgárháború busásan megmutatta a gépek értékét a Caspia utcáin vívott csatákban, és a Zsinat úgy rendelkezett, hogy a hívek használhatják ezeket és más fegyve-

reket, ha imával és más rítusokkal megtisztítják őket. Ezért a Protektorátus által épített valamennyi harci gépet megtisztítják és megáldják, miután összeszerelték és harcra alkalmassá tették őket, és ez a gyakorlat a mai napig folytatódik.

Az utóbbi évtizedekben egyéb kapcsolódó tanbeli engedményekre is sor került. Míg a Protektorátus öntödei képesek voltak a harci gépek alapvető vázszerkezetének és fegyverzetének elkészítésére, eleinte nem tudták legyártani az agykérget – egy technikai szempontból rendkívül fejlett mechanikai elemet. Kezdetben a mesteremberek kénytelenek voltak a külföldön gyártott agykérgekre hagyatkozni, amelyeket elhullott gépekből mentettek ki, vagy az országba csempészttek, például a Khadorban élő menita szimpatizánsoktól. Ennek akkor lett vége, amikor Khador kirobbantotta a llaeli háborút, és minden agykérget túl értékesnek nyilvánított ahhoz, hogy külföldre küldjék őket, még az ellenségével szembenálló hatalomnak is. A csempészetben részt vevőket árulónak nyilvánították, és a Protektorátusnak más módot kellett találnia az agykérgek megszerzésére. Ez vezetett a Menoth Szolgáinak megalapításához, egy szélsőséges lépéshez, amely az agykéregépítésre képes külföldi arkánusok elfogásával és rabszolgasorba taszításával kezdődött. Számos magasan képzett ordi és cygnari mágus-mechanikust arra kényszerítettek, hogy új agykérgeket készítsen, és másokat is kiképezzen erre. A Protektorátus úgy véli, hogy ez a munka a harci gépek megtisztításához hasonlóan veszélyes és szentségtelen energiákkal kapcsolatos, de a megfelelő intézkedésekkel csökkenthető ez a szennyezettség, és lehetővé teszi, hogy megtisztított fegyvereket építsenek a Nagy Keresztes Hadjárat támogatása érdekében. Mára a mechanika az élet elfogadott részévé vált a Protektorátusban, bár a mágiát továbbra is gyanakvással kezelik.

A Cygnar és a Protektorátus közötti viszony már jóval azelőtt is folyamatosan romlott, hogy Voyle hierarcha meghirdette a Nagy Keresztes Hadjáratot. Bár a sul-meniták mindent megtettek annak érdekében, hogy elrejtse, valójában milyen mértékű hadsereget állítanak fel, elég nyilvánvaló volt, hogy nem tartották be a polgárháborút lezáró egyezményeket. Elődjéhez hasonlóan Cygnar királya, Leto Raelthorne is úgy döntött, hogy nem szerez érvényt ezeknek az egyezményeknek, mivel tudta, hogy annak fegyveres konfliktus lesz a következménye. Voyle hierarcha ráadásul tudatosan elébe is ment a készülőben lévő konfliktusnak azzal, hogy rendszeresen küldött követeket a két hatalom közötti sérelmek megvitatására, azt a benyomást keltve, mintha lehetséges lenne a diplomáciai megoldás.

Több kulcsfontosságú tényező is összejátszott abban, hogy a Protektorátus a kereszties hadjáratok megindításához szükséges lázba boruljon. Az első és legfontosabb ezek közül Menoth Hírnökének felemelkedése volt a Protektorátus északi részén. Egy apró faluból előbukkant egy fiatal lány, akit egyértelműen Menoth választott ki arra, hogy a caeni prófétája legyen. A levegőben lebegő, szent erővel rendelkező, a Törvényhozó erejét irányítani képes Hírnök olyan látomásokkal volt megáldva, amelyekben megmutatkozott számára – és rajta keresztül a Zsinatnak és a hierarchának is – Menoth akarata. Menoth évszázadokon át távolságtartóan viselkedett, Urcaen fontosabb ügyei foglalkoztatták, és csak ritkán fordított figyelmet Caenre. A Hírnök érkezése sokkoló hullámokat keltett a nyugat-immoreni vallási közösségekben, mivel kézzelfogható jele volt nemcsak annak, hogy

Menoth hajlandó beavatkozni a világ dolgaiba, hanem annak is, hogy egyértelműen a sul-meniták ügyét támogatja. A Hírnök és a hierarcha úgy döntöttek, elérkezett a keresztes hadjárat ideje, különösen, mivel Cygnar figyelmét elterelte az északon kezdődő llaeli háború. Mivel tudták, hogy Caspia sebezhető lehet, teljes erővel fellángoltak az ellenségeskedések.

Egy óriási, felfegyverzett sereg vonult északra a Protektorátusból Severius fővizsgáló vezetésével és a Hírnök társaságában. E hadjárat Északi Keresztes Hadjárat néven vált ismertté, és Cygnarban és a Töviserdőben harcolt a pogányok ellen, végül pedig elfoglalta Llael keleti részét. Eközben a déli erők ostrom alá vették Caspiát, ami a Caspia és Sul közötti későbbi háború nyitánya lett, a két szomszédos város közti ádáz és hosszú összecsapásé, amely csak a közelmúltban ért véget. Ez a háború mindkét fél számára költséges volt, és beletartozott Sul teljes megszállása – amely csaknem egy évig tartó zúzavarral járt a város utcáin –, majd Sul visszaszerzése után egy Caspiába vezető ellentámadás. Egyik város sem úszta meg sértetlenül e konfliktusokat, és mindkét város lakossága továbbra is fokozott készültségben van. A viszály Garrick Voyle hierarcha halálával és a keresztes seregek visszavonulásával ért véget. A nemzet vezetése Severius hierarchára szállt át. Sul azóta az újjáépítés időszakába lépett, és a Fekete-folyó két oldalán lévő helyőrségek között feszült tűzszünet alakult ki, bár máshol a határ mentén még mindig kitörnek kisebb, időszakos konfliktusok e gyengébb hatalmak között.

Míg a Caspia és Sul közti harcok során mindkét fél megőrizte saját városait, a Protektorátus a legutóbbi konfliktusok során nagy előnyre tett szert. Az Északi Keresztes Hadjárat elfoglalta a llaeli Leryn városát, egy rendkívül jól védhető hegyi erődítményt, amely a keresztes hadjárat székhelyévé és a térségben folyó hadműveletek központjává vált. Továbbra is Imer maradt a főváros, de Severius hierarcha Lerynt tette ideiglenes székhelyévé, és onnan felügyeli az Északi Keresztes Hadjáratot, amely a Protektorátus katonai erejének tekintélyes részével büszkélkedhet. Továbbra is a Zsinat kormányozza a Protektorátus déli központi területeit, tevékenységüket pedig folyamatosan ellenőrzik a hierarchához hű fiatalabb vizsgálók. Amellett, hogy északon a Nagy Keresztes Hadjárat tervét is előmozdítják, a további területek elfoglalása újabb megtérőket és erőforrásokat biztosított a Protektorátusnak. A llaeli vidék sokkal termékenyebb, mint a délkeleti terméketlen talaj, és az efféle térségek hosszabb távon áldásosak lehetnek a sul-meniták számára.

Az effajta előnyöknek időbe telik, mire éreztetik hatásukat, különösen háború idején, így a Protektorátus polgárai még Khador északi részének kisebb városaihoz képest is szűkösen élnek. Minden polgártól elvárják, hogy támogassa az egyházat, mind a megtermelt javak, mind a fegyveres erő tekintetében, ha szükség van rá. A polgároktól elméletileg alig kérnek mást, csupán a hitüket, de nem mindenki egyformán vallásos. A vizsgálók éberen őrködnek, akárcsak az egyszerű polgároknak öltözött menita szerzetesek, akik figyelik, ki az, aki képes a teokrácia ellen szólni vagy cselekedni. Az ilyen istenkáromlókat bármikor bebörtönözhetik és megbüntethetik, amihez a templomi hatóságok gyanúján felül semmilyen bizonyítékra nincs szükség. Bár a legtöbb sul-menita istenfélő és szereti a Teremtőt, nem kérdés, hogy az istentiszteleteket legalább annyira a vizsgálóktól való félelem, mint a szintiszta vallásos érzület miatt látogatják buzgón.

ÉLET A VASKIRÁLYSÁGOKON TÚL

Nem a Vaskirályságok nemzetei az egyedüliek Nyugat-Immorenben. Határaikon túl évezredek óta léteznek más civilizációk és birodalmak, amelyeket hegyek, tengerek és rejtélyek választottak el az emberek királyságaitól. A vadonban nagy erők mozgolódnak, hogy ősi hívásoknak engedelmessé legyenek, és keletről kegyetlen támadók serege érkezik.

CRYX

A Cygnartól nyugatra fekvő vizeken túl a Scharde-szigetek adnak otthont Cryxnek. Toruk nagyúr, a Sárkányatya a birodalom megkérdőjelezhetetlen uralkodója, bár ritkán ereszkedik le a kormányzás közönséges dolgaihoz, az ilyen apróságokat tizenkét teteműrből álló tanácsára bíz-

za. Az ősi krónikák a sárkány érkezését a Törött-partra l. e. 1000 körülre teszik, de még korábbi bizonyítékok szerint több mint négy évezrede győtri Nyugat-Immorent. Toruk lehet Caen legősibb ismert lénye, ami rendkívül hihetővé teszi isteni mivoltát.

A nyugati tengerekben, amiket borotvaéles zátonyok gyűrűi óvnak, hosszú és vészjósló, csipkézett hegycsúcsokból álló part emelkedik ki a sötét vízből, akár egy szörnyű lény agyari, amely a fenti égbolt húsára éhezik. A főszigeten, a dzsungel és a hegyek árnyékában szörnyű lények laknak rothadt, összedőlő és elmállott épületekből álló városokban és falvakban, akik úgy élnek és gennyedzenek együtt, mint kullancsok a rühes farkasokon. Bár Cryx ad otthont Toruk nagyúr halhatatlan légióinak, fekete városaiban kétségbeesett, selejtes halandók is élnek, akik a Rémálombirodalom határain belül próbálnak életben maradni. Ezen a nyomorúságos helyen a gyengék az erősek kegyelméből élnek, és az erősek nem ismerik a kegyelmet.

Toruk a fővárosából, Skellből uralkodik, ahol a mételey émelkedő ködként árad belőle. A fő és számos közeli szigetet elönti ez a mételey, amely az élet minden területét elsötétíti. Az élők nem bírják elviselni Toruk közelségét, és Skell csak a halottak és a Sárkányatya azon néhány papja lakja, akik éppen halhatatlanná válásuk utolsó szakaszában vannak. A fő szigeten minden romlott. Semmi sem maradt érintetlen, és távozásakor csak nagyon kevés kívülálló mondhatja el magáról, hogy nem változott meg, bármilyen rövid időre látogatott is el Cryxbe. Még a jól ismert fajok is gyakran megfertőződnek, és a szárazföldi rokonaitól idegen formát öltenek. A szigeteket kísértő számos nekromanta szörnyeteg mellett Cryx az otthona azoknak a satyxiaknak, trollfajzatoknak, ogrunoknak és gobbereknek, amelyek kötődnek a Rémálombirodalomhoz – és mindannyian kiszolgáltatottak a föld ragadozóinak. Bár az emberek teszik ki a lakosság többségét, Toruk királysága nyilvánvalóan nem olyan hely, amit élő emberek irányítanak.

A Scharde-szigetek vadonjában ördögi ravaszsággal rendelkező, szörnyűséges fenevadak élnek. Ezeket nem csupán az ösztönökből fakadó éhség hajtja, ugyanis e vidék vadállatai képesek a gonoszságra és a kegyetlenségre is. Ez Toruk mindenütt jelenlévő